

One

CAPITOLUL 1

*Urmăm calea destinului în viață,
sau o facem noi așa cum ne pricepem?*

Z i de toamnă, **vântul** mă înconjoară ca pe o femeie dezbrăcată ce-așteaptă să-i lipească **el veșmânt de** frunze pe trup, să mă îmbrace în culorile toamnei ruginii ca gândul, roșu ca dragostea și verde ca speranța. Și-apoi să vină **ploaia** care stă la pândă, să mă desfrunzească, să mă spele de păcate și să mă întrebe?

- **De cine vrei să te ascunzi tu, femeie, de mine, de ei, de ceea ce ești?** Simt cum mă biciuie cu picăturile-i ce cad peste mine, mă lovesc pe fața-mi pe care nu o ascund de ea, **ploaia**, care vrea să afle cine sunt.

-**Știi că va veni ziua în care va trebui să dai socoteală?**

-Da, asta știam de la început. Eram conștientă. Nu, nu îmi este teamă, așa cum nu m-am temut de ce am făcut, atunci.

-**Cum o să fie când va trebui să le spui adevărul copiilor?**

- Nu am să fug când momentul va sosi. O să-mi asum toată responsabilitatea,

nu o să uit nimic, o să vreau doar să pot să mă îndrept sigur spre mințile și sufeletele lor, eu, să pot să le spun, ei, să poată să mă asculte.

-Au să fie mari, îmi spune ploaia. Au să înțeleagă de ce?

-Așa cred. Odată cu ei am să mă ridic, o să mă purific la flacăra fierbinte a sacrificiului, a datoriei de a face ceva în numele dragostei, **dragostei de copii**, uitând de mine.

Picăturile de ploaie pare că s-au mai potolit. Nu mă mai dor. A rămas doar durerea din suflet. Doar acolo, ea, nu poate să ajungă. Mă uit în sus, pare că văd chip de femeie cu voal de pânză din stropii ei, că mă privește din înalțuri, că vrea să mă ajute. Îmi spune cu tristețe.

- În fond, sunt multe femei care se culcă cu bărbați pentru plăcerile proprii, fără bani. Tu primești bani, dar nu ai dreptul să te bucuri de acele imposibile momente nedorite. Bărbații care vor doar să te aibă plătesc și pleacă.

O aud spunându-mi ca într-un vis. Eu îi răspund, mutând privirea spre pământ, nu mai am curajul să o privesc. Îi spun:

- Până la urmă erau mai cinsiți decât cei care mint.

Și așa, ea, femeia, căuta și căuta până când nu mai găsea pe nimeni dispus să o vrea, atunci ea se considera fără noroc. Poate că dacă am ști și ce să facem, nu am mai suferi.

Aud un oftat, de acolo, de sus, printre picăturile fine, ca o boare, pare că a înțeles și că mă mângâie. Continuă.

- Așa e și vântul cu mine, mă aruncă, mă duce unde vrea el, mă izbește de lucruri necunoscute și mă poartă printre crengile copacilor ca apoi să mă alerge peste câmpii și deșerturi, tot el, să mă facă să ard de dorul lui, să-l chem, să-l doresc, să-l rog să se întoarcă, să hălăduim așa ca gândul, ca voi, oamenii.

Prind curaj, vorbesc cu ploaia despre cum să le spun copiilor.

-Am să calc peste tăcere, cuvântul meu trebuie ales să nu-i rănească, din vorbele mele am să scot doar umbra, să nu stârnesc furtuna, sau, cum spui tu, Ploaie, odată cu vântul, să poată să cadă lacrimi din ochii mei. Ale tale sunt lacrimi?

-Da, lacrimi ale pământului, ale lumii, unele sunt de tristețe și disperare adunate de mine ca să le duc departe, să le las să cadă din înălțime, ca să le-nghită pământul. Dar sunt și cele de fericire, cu care ud grădinile, umplu

albiile râurilor, stropesc florile, adăp animalele și pe voi.

-Și unde le ții până când le trimiți la noi?

-Când nu mai pot de greu, le pun pe un nor. Să știi că și lacrimile tale au fost strânse.

-Mai sunt?

-Mai sunt, uite, vezi norul acela, cu chip de copiii? Acolo sunt lacrimile tale.

-Credeam că s-au terminat.

-Nu, și nici nu e bine, omul care nu are lacrimi, plânge numai înăuntrul lui, acolo unde doar el știe ce amar poartă.

-Au să mă certe cu vorbe grele?

O aud spunând rar, ca o povață din înalturi...

-Și dacă vorbe grele au să-ți spună, tu să te răzvrătești și învăluiește-ți trupul în mantia adevărului, apoi puneți-o pe umeri și pleacă din calea lor. Nu e momentul potrivit să te asculte.

Iar se-ntetește ploaia, pare că simte ceva, se apropie vântul. Îmi spune repede cuvinte, caut să le înțeleg.

-Nu se mai aude bine. Mă uit în sus, de unde abia mai ajung vorbele ei la mine.

-S-alegi amurguri, când soare nu lucește. Să nu auzi nici gândurile lor dacă te vor judeca.

Să nu auzi nici noaptea cum se lasă.

Ei poate ar vrea să te golească de viață, supărați pentru ce ai făcut.

Ce simți acum femeie?

mai ai păcat cu tine?

putut-am oare eu să ți le iau cu mine?

ce pot să-ți spun? Că-n vis am fost cu tine.

Acum te las, te du, te du cu bine...

Nu m-am lăsat până când nu i-am spus și eu ce gândesc, crezând că ea, ploaia nu știe.

-Și ei caută, și caută, până când declară că sunt celibatari convinși din două motive, unul că nu mai au apetit sexual, și nici instrument, și altul că nu mai arată destul de bine ca să mai fie aleși dintre cei mulți...

Tresar, adormisem în parcare cu capul pe geamul portierei în care bătea

ploaia. Curge din înalturi, pare că e rupere de nori. Am așteptat să se oprească, am ațipit...

* * *

Las mașina în fața blocului. Mă grăbesc să urc, sunt obosită și preocupată. Aici este apartamentul în care îmi desfășor activitatea. Aici lucrez... Ce lucrez?... Ei, asta e, ce lucrez??? De câte ori vin aici sunt cu sufletul îndoit, știu că nu e bine și că de câte ori descui această ușă mai adaug pe lista păcatelor, altele, proaspete, cu gust de dezgust și nevoie. Când îi pășesc pragul intru într-o lume care nu-mi aparține, una pe care a trebuit să o cunosc de nevoie, de mare nevoie atunci când credeam că până și Dumnezeu mă uitase. Singură, în prag de disperare când singurul lucru pe care-l aveam ca forță erau, copii. Mă duc direct la frigider, îmi iau pachetul cu restul de pizza, îl pun în geantă și ies repede, nu privesc împrejur de silă. Îmi trag pălăria pe ochi și ies cu pași grăbiți spre locul unde era mașinuța mea și pornesc spre locul pe care-l iubesc ca pe un pridvor al unei biserici, al cărui prag nu am curaj să-l trec de multă vreme. Aici stau doar sâmbăta și duminica. Singură, singurătatea e prietena mea, cea de la sfârșitul săptămânii, când mă recunosc, sunt eu Ursula. Un loc curat, pare sfințit de Mântuitorul pe care-l știu din copilărie de când ne ducea mama la biserică, îl vedeam acolo deasupra altarului cu mâinile întinse spre noi, și eu așa l-am păstrat, El va fi ultima mea salvare. Dar nu de frica Lui îl port cu mine, ci de frica de oameni, de cei care nu mă vor ierta, mă vor judeca și-mi vor da grea pedeapsă.

Aici iubesc tăcerea nopții, câteodată timpul pare că nu mai trece, că stă cu mine, că așteaptă ca să am timp, că-mi dă din timpul lui, din veșnicie, ca să pot să cresc și să mă ostenesc pentru a avea o față cu care să pot să ies în lume, să nu-mi mai fie rușine de mine și de faptele mele. Stau în pat, în veșmântul de înnoptat, înveșmântată în întuneric, nu în cel al nopții, ci al sufletului. Privesc spre cer din patul pe jumătate gol și mă înfior de bine, amestec binele cu tristețea, cu visele, cu gândurile și planurile învechite pentru viitor. Cu

gândul mă duc acolo sus unde știu că nu e noapte, că ne veghează El, îi cer doar ajutor să pot termina ce am început ca să pot închide ușa locului cu păcate, să o ferec cu lanțuri grele așa ca și păcatele mele, să nu mai poată intra nimeni după mine, să fiu eu ultima femeie de pe pământ care a trebuit să o facă atunci când Dumnezeu a uitat-o.

Văd cerul înstelat din patul dorințelor mele ascunse, neîmplinite, sunt tăcute, par uitate-n veșnicie. Nu văd îngeri și nici nu aud vreo melodie care să coboare din cer, pe pământ, pentru cei suferinzi și triști de neputință și suflete goale.

Doar diminețile în zori, când mă trezesc, atunci când umbra nopții se duce, mă lasă în lumină, îmi fac palmele căuș, mă șterge cu ele pe față să-mi treacă de visare și noapte puțin dormită, cu gânduri aiurea spre dorințe ce nu vor putea fi împlinite. Da, dar sunt dorințe intime, care se pierd și trec pe lângă mine, pierzându-se-n timp, îndepărtându-se de femeia care ar vrea să iubească și să fie iubită. Am înțeles că pe pământ nu sunt locuri vacante pentru mine, poate că va trebui să caut să ajung la florile cu clopoței, care au să sune atunci când vor vedea că am curaj să caut, să o iau de la capăt, iară și iară, pentru că *trebuie* să găesc ce caut.

În apartamentul unde nu *lucrez*, citesc, învăț, plâng, mă bucur când primesc telefoane de la Mărioara și-mi spune că sunt copiii sănătoși. Eu îi vizitez destul de des. Ziua în care soțul meu a spus la tribunal că: ” *vreau să-i crească ea, este o mamă bună, o sa-i ajut cât am să pot*”. Atunci aș fi fost în stare să-i mulțumesc îngenunchind în fața lui, mulțumindu-i la infinit deși știam că așa s-a descotorisit de noi, nu ne voia, asta e. Acum e liber, sunt curioasă ce va face cu mult râvnita libertate.

Nu s-a mai interesat de copii și nici de mine, femeia pe care spunea că o iubește. Dumnezeu știe ce face și pe unde este. Mărioara este sora lui, știe, dar nu-mi spune.

Locuiește la câțiva kilometri de București. Are o gospodărie frumoasă. Soțul ei lucrează în construcții, la oraș. Plătesc oameni din sat ca să se ocupe de grădină. Mărioara mai face bani cu legumele și fructele din gospodărie. Le pune în fața porții. Le cumpără orășenii când trec pe acolo. În rest, se ocupă de cei trei copii, ai mei. Sigur că o plătesc. Ei nu au copii. I-au luat în

custodie familiară pe toți trei ca nu cumva să fie despărțiți. A durat aproape doi ani, dar, până la urmă, au reușit. Am făcut demersuri de împuterniciți pentru ei pentru creșterea și educarea copiilor. Au avut referințe bune de la autoritățile locale, din comună. Erau cunoscuți ca oameni gospodari, serioși și responsabili. Nu i-au îndepărtat de mine, tot mamă mă cheamă când merg să-i văd. Mărioara ieșea la poartă, întindea brațele spre mine și striga cât putea: *Copii, a venit mama să vă vadă!* Mă îmbrățișa, apoi îmi lăsa brațele libere pentru ei, alergau, veneau să mă îmbrățișeze. Eu îi țineam la pieptul meu și o căutam cu o mână pe Mărioara, ca să o cuprind în aceeași îmbrățișare. E bucuroasă că nu e singură acasă. Vasile pleacă noaptea și se întoarce noaptea. Zice că face ore suplimentare ca să ia bani mai mulți. Da, Dumnezeu știe ce face el pe acolo.

Intru în apartament. Sună telefonul.

-Cum ai ajuns, Ursula? mă întreabă Mărioara.

-Chiar acum am intrat în casă. Bine.

-Uite, aici sunt ieduții, vor să-ți spună, *noapte bună...*

* * *

Sper să fie bună, cine mai știe cum o fi.

Reușesc să fac un duș. Mă schimb, și în loc să mă îmbrac în pijama, mă pregătesc pentru o vizită. Da, o vizită de noapte. Nuuu, nu sunt medic, *lucrez și studiez, vreau să fiu ziaristă*. Abia aștept să scap de mizeria asta de viață. Să fiu a tuturor și a niciunuia. În fond, ce fac eu e tot un fel de treabă de ziarist. Numai că interlocutorii mei vin la domiciliu. Mereu aceleași întrebări cu răspunsuri diferite. Unii se autointervievează. Ei se întreabă de ce viața lor e așa și tot ei răspund. Sunt puțini, au mai rămas doar patru. Discreți și la casele lor, cu neveste și copii. Vin pe furiș și pleacă tot așa. Dar vin. Simt nevoia mai mult să stăm de vorbă. Pare că ar fi cabinetul unui psiholog la mine. Nu se știe cu ce mă ocup, am schimbat apartamentul din blocul în care locuia Tina. Clienții care au rămas sunt discreți și vin la ore la care

doarme tot blocul. Pășesc în vârful picioarelor, și pleacă la fel. Își cară cu ei problemele personale și dorința de a mă avea, contra cost. *Pleacă ușurați, au rezolvat o problemă strict personală, s-au destăinuit și s-au eliberat.* Sunt clienți de ani de zile. Eu îi aștept îmbrăcată decent și mai ales nu-i incit. Îi las pe ei să hotărască ce să facă. Vin crispați și pleacă relaxați.

Eu mă deosebesc de ceilalți ziariști că nu am microfon. Scrie clar, *fără microfon, sărut și numai cu protex.* Așa că ei știu, uneori vin, își fac treaba, plătesc și pleacă. Alteori au mai multă nevoie de o companie plăcută. Că au multe de spus, dar nu au cui. Și atunci vin la mine. Eu îi ascult, dar nu îi consolez pentru că nu e treaba mea. Sunt ei cei care știu exact în ce situație sunt, așa că... să se descurce. Eu le am pe ale mele. Nu e greu să-i tot auzi cum se plâng de nevestele care le-au dăruit copii. Altele muncesc la cot cu ei sau stau acasă și fac pe doamnele. Pe una chiar o văzusem cum a lăsat mașina în parcare. S-a urcat în alta, unde o aștepta un tip tânăr și frumos. Era îmbrobodită, mai exact, avea o eșarfă fină, de mătase pusă pe cap de parcă mergea la biserică. Cine știe de pe unde o cumpărase soțul și i-o dăruise. Acum o folosea ca să se ascundă. De unde știu că era nevasta lui? I-am văzut într-un magazin împreună, de braț, da, de braț.

Așa e viața. Nu prea jucăm cinstit. Eu văd mai mult ce fac ei. Ce nu-mi place? Nu-mi place că suntem judecate de cei din jur. Cei care habar nu au ce înseamnă să-ți pui trupul în mâinile unor bărbați care nu au afecțiune, care fac ce nu pot face acasă cu nevestele lor.

Ce știu ei ce-i suferința și zbuciumul unei femei singure? Una ca mine, care trebuie să dea dovadă de rezistență și curaj. A trecut vreamea în care credeam că din dragoste izvorăște curajul. Cu dragostea m-am lămurit. Acum numai curajul mă mai ajută să devin puternică, să trec peste umilințe și dezgust. Eu trebuie să lupt pentru supraviețuire, dar mai ales pentru dragostea mea pentru copii. Zbuciumul de a mă oferi pe mine, știind cine sunt.

Lupt de a ieși dintr-o lume care nu-mi aparține. Acum am înțeles că sunt dorințe. Dar care rămân doar cuvinte, fără să reprezinte adevăruri, cum ar fi "loialitatea", "familie", "greutăți", "perspective". Toate aceste contradicții ale lumii în care trăim. Rezultatul este meritul meu. Am înțeles care este valoarea educației... *că o poți avea numai prin studiu și muncă.* Am auzit

propria mea voce, care, de multe ori, era împotriva mea. Alteori mă consola, de cele mai multe ori mă îndemna să merg înainte să studiez ca să pot să ies la lumină. *Așa am început să învăț în apartamentul unde nu e o atmosferă de înjosire și silă. A fost o nevoie vitală să am un spațiu în care să pot să învăț, să cresc, să mă pregătesc pentru o nouă viață.*

* * *

-Știi că dormim în camere separate de câteva luni? îmi spuse Ștefan, trist, părea că a pierdut orice speranță.

-De ce? îl întreb mirată, trebuie să aveți motive serioase. De ce nu dormiți în patul matrimonial?

-Cred că nu-mi mai place. E prea grasă și miroase mereu la fel. Același parfum de când o știu, eu vreau ca femeia să miroase a curat, a femeie. E ca și cum te duci să cumperi pește și miroase a portocale.

-Ce ai făcut ca să o determini să te dorească? Ai intrat vreodată cu ea sub duș? Când te-ai îndrăgostit de ea, cum era, îți mai amintești?

-Cum să nu. Avea părul lung, ridicat pe părți, se vedeau urechile mici, fine, cu cerceuși de aur. Fața era ca un măr copt, fină, cu pufuleț pe ea ca o piersică proaspătă. Și mirosea a fată, nu știu cum să-ți spun, Ursula, a ceva curat pe dinăuntru și pe dinafară. Era proaspătă și disponibilă. Părea că numai eu sunt pe pământ și ea m-a ales ca să mă iubească.

-Și acum, cum e?

-Acum e grasă, cum spuneam, miroase a parfum, peste tot, cum mă apropii de ea, pare că intru într-un magazin de parfumuri. Nu mai are unghiile făcute, pe față seara se dă cu o cremă care miroase a cocos, pare că sunt în Africa.

-Da ea nu face nimic ca să se apropie de tine?

-Păi asta e problema, că face, da nu pot, nu o mai doresc, de aia vin la tine, Ursula. Și apoi, să o vezi ce mai urlă și mă ceartă mereu. Se uită ce fac, ce nu fac. Pune aia acolo, pe aia, dincolo și așa ne tot certăm. Încerc să o ajut în bucătărie, dar mă îndepărtează, spune că nu sunt bun de nimic. Mă vede ca

pe un accesoriu.

-De ce nu încerci să o înțelegi?

-Păi eu ce să fac, eu sunt bărbat.

-O mai iubești? El se uită mirat la mine de parcă nu ar avea răspuns la întrebare.

-Păi știu eu, e nevasta mea, cred că da. Ca să fiu cinstit, nici nu mai știu. De multe ori o compar cu tine, Ursula. Vezi, tu, pentru mine, nu ești o femeie care să nu merite respect. Pot să-ți spun că faptul că ești și a altora, mă doare. Dacă aș putea, aș face ceva ca să fii doar a mea, dar nu pot, înțelegi? Nu te judec, pentru că am un fel de sentiment pentru tine, nu știu ce e, dar știu sigur că mă gândesc de multe ori că mi-ar place să am o soție ca tine. Nu ești vulgară, de multe ori simt că pentru a ajunge la tine, ca femeie, ar trebui să mă schimb, dar asta nu pot să o fac, sunt căsătorit, dar tu impui respect. Casa ta e foarte confortabilă, atmosfera este fantastică, simplă, obligă la un comportament elegant, tu ești o doamnă într-un decor căruia-i dai viață. Eleganța mișcărilor tale mă impresionează, o faci de parcă ți-ar fi teamă să nu te lovești de obiecte invizibile, văzute doar de tine, tot ce atingi primește valoare, mă uimești continuu. Îl privesc cu drag, prind curaj și-i spun:

-Simt nevoia să te mângâi, nu am mai făcut-o niciodată, nu vreau să complic situația, eu vând și tu cumperi.

-Vrei să spui că simți ceva pentru mine, și tu?

-Simt un fel de înțelegere. În fond, tu ești ca mine. Ești însurat și nu joci cinstit. Poate că dacă nu ai mai veni, ai ști cum să faci să repui relația cu soția pe plan sentimental la loc, așa cum a fost odată.

-Voiam să te învăț eu cum, dar nu să te pierd de client. Așa că mi-am văzut de treaba mea. Ești respectuos, te porți frumos și faci dragoste cu mine cu plăcere. Vine spre mine privindu-mă ciudat, intrigat de sinceritatea mea.

-Ai apărut în viața mea ca un fir de floare, într-un moment când rătăceam pe cărări neștiute, ca un izvor curgător, în care nu puteam să mă oglindesc ca într-o oglindă tivită cu amintiri.

Mă uimește. Mă apropii de el. Îi iau mâinile într-ale mele. Un moment deosebit se creează, crește, cine știe ce va fi. Mișc buzele, dar nu reușesc să-i spun nimic. El mă privește.

-Tu, cu tandreța, cu delicateța, cu glasul tău suav, mă așteptai și mă-ntrebai, ce vrei tu, om bun, de ce îmi dai târcoale, vrei să mă ispitești? Și eu răspundeam:

-Aș vrea să mă iubești.

Las capul pe umărul lui, pentru prima oară, mă primește, așteaptă să-i mai spun ceva. Nu reușesc. Îl aud șoptindu-mi: *tu m-ai lăsat uimit de-a ta iubire ascunsă, fără glas, ce-ai scris-o fără să știi pe sufletul meu, mie, nălucă a sufletului din nopțile tăcerii, să-ți fiu client. Am înțeles de ce cu lacrimi ai udat cămașa de pe mine, ca să te legăn în dansul plăcerii, în întunericul nopții, ca hoții la furat mângâieri, ca un arcuș pe o vioară ce se mișcă agale. Doruri arzătoare am avut gândindu-mă la tine, scăpat din visare, pe drumul fără capăt, unde iubire nu există.*

-Voiam să alung pustiul din tine, să-ți beau amarul, numai să poți să-mi dai mie iubirea din sufletul tău mare, Ștefan. De ce nu putem, în viață, să alegem destinele noastre după cum credem? Cred că ar fi dificil, și asta pentru că sigur nu am ști pe care să-l vrem. Pe tine te cunosc de foarte mulți ani. Mereu același, corect și respectuos. Nu mă făceai să mă simt ceea ce sunt. Cu tine, am fost o femeie, o prietenă, aici este locul unde te simțeai bine. Erai în plină ascensiune profesională. După ce ai terminat facultatea, ai fost tot timpul avansat, așa ai ajuns șef, apoi, mai sus, și mai sus, și acum aștepti numirea de director. Simt cum te pierd. De fapt, asta va fi finalul. Astăzi ai făcut doar o vizită de rămas bun, Ștefan, am dreptate? A fost cu totul specială.

(Așa a fost și cu Victor, a venit, mi-a pus pe masă un teanc de acțiuni. Ne cunoșteam de când abia treminase facultatea, ne-am văzut câțiva ani, educat și foarte ocupat cu studiul, nu am înțeles niciodată ce caută la mine. Auzisem că acum e mare director la o companie IT. După ce mi-a lăsat plicul, a plecat. Mi-a sărutat mâna și dus a fost.)

Ștefan se ridică. Bagă mâna în buzunarul de la haină. Scoate un portofel din piele, vrea să scoată niște bani, mă privește, apoi îl lasă pe masă ca să nu mă simt prost. Mă apropie, i-l dau delicat înapoi.

-Nu, astăzi, nu, Ștefan. Astăzi a fost o zi specială. Am înțeles de ce vii la mine. Înțeleg că și tu suferi. Dar eu ce să mai spun?

Se agățau de mine ca să-și împlinescă plăcerile plătite. Ca să nu fi venit degeaba.

Ștefan e în fața mea. Îmi șterge cele două lacrimi care s-au prelins pe obrazul nemachiat.

-Înțeleg de ce ai făcut acest sacrificiu. Pentru iubire, iubire de mamă. Poate că nu ai ales calea cea mai bună. Poate că ar mai fi fost și alt mod. Dar erai nepregătită, într-o lume străină ție. Și ai acceptat prima ofertă. Acum trebuie să fii puternică. Trebuie să vezi ce ai de făcut pentru că o să trebuiască să dai socoteală copiilor. Să nu uiți asta. O să trebuiască să le spui. În cazul în care nu au să afle ei, de la alții. Să fii pregătită cu argumente sincere, simple și la obiect. Nu te scuza, ai făcut ce ai putut. Cel mai important este să le explici că ai fost umilită. Că ai fost conștientă că trebuie să schimbi totul. Să le explici că fără bani, nu poți face nimic. Că alții fură sau fac lucruri mai urâte din cauza disperării. Că tu ai vândut ce ai avut. Poate că dacă aveai obiecte de preț moștenite, nu te-ai fi vândut pe tine. Atât aveai. Corpul, dar ai fost mereu conștientă de faptul că trebuie să studiezi. Și asta ca să poți recăpăta ce ai pierdut, demnitatea. Să nu te simți vinovată. Ai făcut-o pentru o cauză măreață. Așa, ca leoaica care nu-și abandonează puii. Îi crește și le arată toate drumurile pădurii.

-Uite, Ursula, aici sunt suficienți bani ca să nu mai primești clienți, cu alte cuvinte, închide prăvălia, gata.

-Am înțeles.

-Te rog să ai grijă de tine și de copii. Noi, nu o să ne mai vedem. Nu mai pot veni. Eu te văd altfel, m-am apropiat prea mult de tine. Sunt confuz, nu mai știu ce vreau. E mai bine pentru amandoi, dar nu uita, voi fi mereu alturi de tine, dacă ai nevoie, cheamă-mă.

Își ia trenciul, pălăria și iese. Închide ușa încet. Eu sunt în mijlocul camerei, nu am curaj să mă uit la sumă.

Intru în baie, îmi fac un duș, ies cu prosopul în cap, în timp ce-mi șterg părul, mă duc să văd câți bani sunt în portofel. Rămân uimită. E o sumă neașteptat de mare, pare că m-a plătit pentru o viață, că ar fi vrut să spună, *acum nu mai ai nevoie să te culci cu alții. Dacă vrei, sunt eu, lasă-i pe cei care nu au înțeles sufletul tău de femeie rănită.* Sunt confuză, nu știu cum să interpretez gestul lui. E drept că el m-a învățat cum să-mi investesc banii câștigați, ce să fac cu ei, m-a susținut și ajutat pentru facultate, a fost sprijinul meu. Dar nu

știu ce să cred, de ce așa o sumă incredibilă?

A spus simplu, tu ai reușit să mă ajuți să fac pași înapoi ca să-mi recuperez soția, acum am înțeles că o iubesc, că tot ce face e ca să-mi atragă atenția că mai e și ea, ea, femeia pe care am ales-o dintre milioane de femei, pe ea, pe care am iubit-o și am înțeles că încă o iubesc.

Am simțit că sunt o pasăre care a scăpat dintr-o colivie, că pot să zbor încotro vreau. Sunt cu portofelu în mână, dansez și cânt cu el prin casă. Las să cadă prosopul de pe mine, vreau să fiu goală, să rămână doar pe el păcatele și suferințele mele, să-l spăl și să pot să reiau viața de la capăt. *Sunt liberă, da, liberăăăăăăă.*

* * *

Această zi o voi sărbători, această zi va fi o zi importantă pentru mine. Acum chiar că nu am de ce să-mi fac griji din punct de vedere financiar. Bani pe care i-am investit s-au înmulțit, casele pe care le-am cumpărat pentru copii le-am avut închiriate și s-au plătit singure. Înainte să le dau cheile, le-am renovat, așa că au intrat în tot nou nouț. Sunt la casele lor.

Merită, sunt o femeie pe care Dumnezeu nu a uitat-o. *Îți mulțumesc, Doamne, tu m-ai ajutat. Dar nu înțeleg de ce ai vrut ca eu să am așa o misiune grea, plină de păcat? Abia acum simt că ți-ai amintit de mine.*

Mă bag în pat, îmi plănuiesc ce am de făcut mâine. Un mâine special, nou, cu alte drumuri și preocupări. Simt cum mi se face rău de atâta bucurie, atâta bine. Mă gândesc să intru într-o biserică și să aprind o lumânare pentru el, Ștefan, care a înțeles că suntem femei, că avem suflet și că numai nevoia ne împinge să ne vindem.

Nu am curaj să intru în biserică. Încă mai simt urmele lăsate de ei, nu e vina lor, eu am acceptat, sunt conștientă și acum îmi asum toată răspunderea. *Rămâne o urmă rușinoasă, un semn al dezonoarei care a lăsat să se vadă pe fața mea tăcutele suferințe.*

Cred că este trist să uiți, să nu ții cont că femeia e și mamă, să-i pui pe buze un fioros sărut, ca un stigmat, ucigător, sălbatec, ca să rămână în veci purtătoarea

CAPITOLUL 1

acelui semn, ca o pată de murdărie. Să simți că te sufoci, să încerci să te ferești discret de mirosul neplăcut care ieșea din gura deschisă, ca să nu se sufoce de bine, și eu, de rău.

Nu am curaj să intru în biserică, nu acum, am aflat că ținta de căpetenie a sufletului omenesc, drept și credincios, este de a asculta povețele înțelepte Dumnezeiești. Puterea pusă de El este un dar cu care a înfrumusețat omul, i-a dat suflet și rațiune, așa este predestinat de a fi martorul propriei vieți.

* * *

Așa că mâine o să merg la facultate să-mi iau diploma. Sper să reușesc, acum o să am timp și pentru mine.

Mă învăț pe toate părțile, nu pot să adorm între pereții ăștia atât de goi de el, de suflet, pare că-mi bate vântul din nou prin prin minte, vreau să retrăiesc din amintirile trecutului, dar reies cu multă tristețe în vorbe fără sunet. Așa, ca-n noaptea albe, cu care-mi fac bilanțul dimineața, într-un noian de speranțe de neajuns.

Vreau să schimb patul unde făcusem dragoste cu Ștefan. Da, dragoste. Iau așternuturile de pe pat, au un miros frumos, de bărbat care folosește un parfum discret, bun, incitant. Le miros, mă înfășor în ele, simt ceva deosebit, simt cum corpul meu retrăiește ultimele lui momente de dăruire, ale mele de așteptare, mă curemur în timp ce simt nevoia să mă întind în pat, să pot să retrăiesc, dar mai ales să termin ce nu am terminat niciodată când eram cu el și nici cu alții. Atunci nu era necesar să mă bucur. Acum am înțeles că sunt totuși femeie. M-a eliberat, acum sunt liberă și mă cutremur în așternuturile cu miros de EL, mă zvârcolesc pe toate părțile, închid ochii și îl aud cum spunea, *acum, te rog, Ursula*. Dar eu făceam totul ca să nu o fac, doar simulam ca să-l incint, eu nu trebuia să mă bucur, *eu vindeam plăceri, nu le trăiam*. Strâng în pumnii mei pânza care mă mângâie, deschid ochii, privesc în tavan, din mine iese un urlat de plăcere, unul pe care nu mi-l mai aminteam de când făcusem dragoste prima oară cu soțul meu. Îi strig numele, Ștefaaaaaan, mă zbat în căutare de bine, pare că sunt pe scaunul electric, fiorii și plăcerile

neîmplinite m-au năvălit și mulțumit. Nu vreau să mă mișc, am buzele uscate de atâta nesărutat, am mintea încărcată de atâtea amintiri, am chipuri de bărbați care trec prin fața ochilor ca pe o bandă, am banii pe care unii îi aruncau la plecare, fără să salute, și ai altora care-i lăseau pe pat, ca să știu de ce am fost plătită. Știu că nu o să pot să scap de ei, dar vreau să cred că toți suferă, așa ca Ștefan, poate, au motive serioase pentru care veneau la mine...

Mă ridic, îmi iau caietul în care am scris când și cu cine trebuie să mă întâlnesc, iau pixul și le fac un semn, ca să-i sun și să anulez pentru totdeauna întâlnirile galante, pe care le ofeream eu, să nu-i mai văd în chiloți prin casă și cu jartele pe sub genunchi. Ce dezgustătoare erau urmele lăsate pe picioare. *Și ei mai vorbesc despre noi, că suntem așa și pe dincolo. Dar ei cum sunt? Oricum, important este că așa cum sunt, am reușit cu banii lor să-mi cresc copiii și să pot să studiez.*

* * *

* * *

Nu pot să uit acea zi. Mă uit încă odată în oglindă, îmi așez o șuviță de păr rebelă și deschid, abia sunase clientul de seară. Are vreo patruzeci și... de ani, e clientul meu de mulți ani. Am uitat să vă spun, că acum am doar câțiva bărbați pe care trebuia să-i las să se bucure de trupul meu. După mulți ani de chin, am reușit să-i selecționez pe cei care mă respectau, așa cum sunt. Pe cei care au înțeles că fac parte din categoria femeilor care nu au avut de ales. Nu știam să fac altceva când am venit la oraș. Mi-a explicat Tina ce e de făcut, era cam obosită, voia să se autopensioneze. Își făcuse bani de pensie, slavă celui de sus, destui, așa că voia să se mute din oraș, undeva, unde nu o cunoaște lumea. Se ducea prin restaurante și baruri cu clienții ei și o cam știa lumea ce face. Pe mine m-a sfătuit să opresc câțiva, înstăriți și educați. Printre ei, doar unul e mai bădăran și nu reușesc să scap de el de ani de zile.

-Cum adică să-i aleg?

-Uite așa bine. Am o listă, cu numele, profesia, vârsta și motivul pentru care au nevoie de o amantă, mai precis, de o prostituată. Știi că, până la urmă, asta suntem. Dacă vrei să nu te știe lumea, ia-ți un alt apartament unde să nu duci pe nimeni, și pe asta de lângă mine ține-l doar pentru interese de serviciu, îmi spune râzând.

Îmi pune în mână un caiet răsfoit și răsrăsfoit cu litere cam strâmbe în toate părțile, ziceai că bate vântul prin ele. Am reușit să-mi fac și eu caietul meu. Așa că mă așez cu ea ca să consultăm "agenda de lucru".

-Uite, cred că asta o să-ți placă, îl cheamă Moise Marius, e director adjunct la o bancă, e căsătorit, are doi copii, soția e contabilă la ILF, adică la Legume și fructe. Vine la mine, dar vine din ce în ce mai rar. În rest, o să afli tu de la el. O să-l sun să-i spun despre tine, o să-i dau numărul tău. Ce zici, te descurci?

-Trebuie să-mi spui cum să mă port și ce nu trebuie să fac. Eu nu știu cum să mă vând, nu am mai făcut-o până acum.

-Bine, ăștia sunt. Țsta e bun, e plin de bani, e galant și discret. Dacă o să-i placă de tine, o să fii mulțumită. Are vreo treizeci de Tiruri ale lui, merg prin toată Europa cu marfă. Are soție. El nu are facultate, dar e educat. Să nu-i dai să bea când vine la tine, face urât, se plânge că nu a avut noroc. Da, e elegant și plătește bine și el.

-Cum îl cheamă?

-Voinescu, e moldovean, dar a crescut aici, în oraș. Nevasta lui e șofer pe Taxi, umblă prin tot orașul. Să te ferești să ieși cu ei chiar dacă promit că te duc în restaurante dosnice, ălea sunt și proaste. Pe măsură ce-mi spunea despre posibiliai mei clienți, simțeam un sens de nesiguranță. Nu știu dacă e o întâmplare, poate fi o nenorocire.

-Crezi că au să fie de acord?

-Cine știe, când au să vadă biroul tău, l-ai aranjat frumos îmi spune dându-și părul după ureche zâmbind.

-Biroul, încep și eu să râd, care birou?

-Țsta, cum care? Nu o să lucrezi aici?

-Ba da, îi confirm că am înțeles, "Biroul meu"....

Îmi amintesc cum era la noi acasă. Parcă văd și acum... Mama nu mai prididește să ne îmbrace și stăpânească. Când îl prinde pe unul, îl scapă pe altul, ne îmbrăca pentru biserică. E duminică dimineață, și noi trebuie să mergem cu toții la biserică. Așa e la noi în sat, obiceiul din străbuni. Mama e tânără și frumoasă, când ne dojenește, parcă ne mângâie. E drept că ne mai scapă câte una la fund, da nu ne doare, dă cu milă de mamă. Tata e gata îmbrăcat, așteaptă să ne îmbrace mama pe toți ca apoi să ne ia el în grijă până când se pregătește ea. Cu el eram mai cuminți, ne era puțin frică de el numai pentru că el ne lua pe genunchii lui și ne legăna, dar dacă nu eram cuminți, gata, ne dădea jos și ne făcea semn cu arătătorul că nu e frumos ce facem. Dar noi eram ascultători, o mai strâmbam câteodată, dar nu prea făceam daune mari, așa, mai mititele, de-i prindeam câteodată râzând cu mâna la gură ca să nu-i vedem noi. Și tata e frumos și înalt ca și mama. Noi o așteptăm în fața porții și salutăm toți bătrânii care trec prin fața casei. Așa ne spuneau părinții, că trebuie să salutăm, că așa se vede dacă avem cei șapte ani de acasă. Da, cum toți aveam mai puțin de șapte ani, era semn că mai avem de crescut și învățat. Biserica era mai la deal de casa noastră. Când a ieșit mama gata de dus, tata a luat-o de mijloc și a pupat-o pe obraz, acolo, în stradă. Ea s-a înroșit și s-a tras puțin înapoi. Nouă ne păreau niște uriași. Eram cu capetele ridicate spre ei, îi vedeam bucuroși și mândri de ei, de noi. Eram trei, unul după altul, făcuți toți, în furia dragostei.

Ajunși la biserică, mama începuse să se închine de la poarta bisericii. Tata, nu. El se închina doar când ajungea în pridvor. Mama ne spunea acasă, *în biserică trebuie să intrați cu frica lui Dumnezeu*, să nu uitați asta. Așa că noi, pe măsură ce ne apropiam de biserică, eram prinși de o frică de copil, nu știam de ce trebuie să fie așa, dar credeam că altfel vom fi pedepsiți. Partea cea mai grea era că, odată ajunși în biserică, mama ne lua pe rând și ne ridica să sărutăm icoanele. Nu știu ce făceau frații mei, dar eu nu le sărutam, închideam gura, strângeam buzele și mă înfioram când vedeam atâtea urme de guri care o atinsese. Mama îmi spunea:

-Sărută icoana, Ursula, sărut-o. Apoi iar mă întreba, ai sărutat-o?

Cel mai frumos moment era când mă lăsa din mâinile ei și mă duceam unde erau copiii. Așa era la noi în biserică, pe partea stângă, femeile, pe dreapta, bărbații și copiii, în față. Poarta altarului mi se părea imensă. Când stăteam în genunchi și mă dureau că era tare podeaua, știam că durerea o să-mi treacă dacă sunt atentă la slujbă. De multe ori îmi curgeau lacrimi pe față, când vedeam preotul care părea un uriaș, cu Sfintele Daruri.

În fața altarului sunt aprinse două lumânări groase, una, pe stânga, și alta, pe dreapta. Când se deschidea ușa altarului, vedeam pe perete crucea cu Isus. Ei, asta mă întrista, nu înțelegeam de ce stă acolo. Preotul spunea rugăciunea către mântuitorul Hristos. *Hristoase, Lumina cea adevărată. Care luminezi și sfințești pe tot omul ce vine în lume, să se însemneze lumina feței Tale, ca într-însa să vedem lumina cea neapropiată, îndreptează pașii noștri spre lucrarea poruncilor Tale, pentru rugăciunile preacuratei tale Maici și ale tuturor sfinților Tăi. Amin.* Eu învățasem această rugăciune, de mila lui, și când o spuneam odată cu preotul, îmi curgeau lacrimi din ochi, mie, o copilă de aproape șapte ani. Nu am uitat-o niciodată.

Îmi amintesc că eram cu mama în tindă, ea curăța fasole, și noi, pe lângă ea, când la poartă o strigă vecinul nostru, nea Gheorghe. *Mărioară, Mărioară, ieși, vino că mare necaz s-a abătut asupra ta!* Mama lăsa ligheanul cu fasole și fugе spre poartă cu gândul că poate s-a întâmplat ceva rău. Așa era, tataia Vasile a căzut pe câmp cu sapa în mână. Mama își pune mâinile în cap și începe să se vaite, noi plângeam că o vedeam pe ea plângând. Apare și tata călare pe Steluța, sare de pe cal și se repede la mama să o ia în brațe. A venit vecina Niculina și ne-a luat la ea. Am stat acolo până în ziua în care ne-au dus și pe noi la cimitir, eram cu toții pe marginea gropii, unde trebuiau să-l pună pe bunicul. O groapă mare, urâtă, acolo voiau să-l bage pe bunicul nostru. Eu am început să plâng și să strig: *Nu-l băgați acolo pe bunicu, vreau să-l mai văd!* Nu mai știu cine m-a luat de mână și mă ducea spre poarta de la ieșirea din cimitir, o aud pe mama bocind, eu scap din mâna necunoscutului, alerg acolo, călcând peste morminte, ajung, dar e prea târziu, aud și văd bolovanii de pământ care sunau sinistru când cădeau pe sicriul bietului bunic. Mă oprisem, am înțeles că eu nu puteam face nimic. Nu știam de ce? De ce

acolo?

Mama era toată îmbrcată în negru, nu mai avea strălucirea în ochi, se sforța să ne zâmbească, avea sufletul cernit. Tata o tot îmbrățișa și îi ștergea lacrimile. În fiecare seară ne așezam la marginea patului și ne rugam pentru bunicul. *Cu sfințenie odihnește, Hristoase, sufletele adormiților robilor Tăi, și a lu tata Vasile, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viață fără de sfârșit.*

Într-o seară, Gheorghiza a întrebato pe mama că dacă e așa bine acolo, de ce nu mergem și noi? Mama a rămas surprinsă, a spus că acolo vom merge doar atunci când Tatăl Ceresc ne va chema la El.

Așa am crescut, cu frica lui Dumnezeu. Vedeam oameni mai înstăriți care-și dădeau copii la școli înalte, dar noi creșteam știind doar să facem cum trebuie treburile gospodărești, să mergem la biserică și la horă. Asta era viața la țară. Duminica, lumea, pe bănci în fața casei, vrobeau vrute și nevrute.

Da când ai mei vorbeau că trebuie să mă mărite cu Vasile, șchiopul satului, am plecat în lume cu Nicu, am plecat amândoi. Ne-am oprit în satul de peste deal, unde locuia sora lui, Mărioara, și care avea gospodărie frumoasă. Noi, niște copii, eu aveam 17 ani și el 19. Nu știam nimic, decât să facem dragoste. Stăteam la intrarea în sat, în casa socrilor Mărioarei care nu mai erau, și casa rămăsese cu tot ce au agonist și ei o viață. Aveau de toate, dar acolo trebuia mână de gospodari, și noi eram cu gândul numai la ale noastre. Ne hârjoneam prin livadă și cireșele cădeau pe jos, buruienile erau mari, dar noi nu le vedeam. Mărioara ne dăduse două capre după care fugeam toată ziua pe câmpuri că nu voiau să se întoarcă. Ce mai, nu se lipea nimic de noi. Într-o dimineață, la poartă, a venit Pavel, un vecin și l-a tocmit pe Nicu să-i sape grădina. Când a terminat, l-a plătit, dar nu a venit cu banii acasă, s-a dus în sat, la cârciumă, i-a băut pe toți. A venit acasă flămând, nu prea aveam ce să-i dau de mâncare, așa că m-a luat de păr și m-a învățit toată casa. Eu plângeam, eram speriată, nu știam ce să fac. A doua zi dimineață când m-a vazut, a plâns, a promis că nu o să mă mai bată. Dar nu s-a ținut de cuvânt. De câte ori găsea ceva de lucru cu ziua, mă lua și pe mine și mă punea să-l ajut la tot ce era de făcut. Nu ținea cont că eram slabă și neputincioasă...